

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України у м. Києві та Київській області

Слідче управління

пр. Перемоги, 55/2, м. Київ, 03113, телефон (044) 281-57-04, факс (044) 253-63-02
www.ssu.gov.ua, e-mail: gusbu_kiv@ssu.gov.ua, Код ЄДРПОУ 20001792

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Київ

«14» лютого 2024 року

Слідчий слідчого відділу слідчого управління Головного управління СБ України у м. Києві та Київській області капітан Майборода Олександр Володимирович, розглянувши матеріали досудового розслідування кримінального провадження № 22023101110000712, відомості про яке внесено до Єдиного реєстру досудових розслідувань 11.09.2023, за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 4, ч. 5 ст. 111-1 КК України та встановивши наявність достатніх доказів для підозри громадянина України Плакун В.П. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 4, ч. 5 ст. 111-1 КК України, керуючись вимогами ст. ст. 29, 40, 42, 276-278 КПК України,-

ПОВІДОМИВ:

Плакуна Віталія Петровича, 22.10.1973 р.н., українця, громадянина України, уродженця м. Мелітопіль, Запорізької обл., який зареєстрований та проживає за адресою: Запорізька обл., м. Мелітополь, вул. Кізіярська, буд. 48, корпус 1, кв. 9, раніше не судимий,

про підозру у вчиненні провадження господарської діяльності у взаємодії з незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 4 ст. 111-1 КК України;

про підозру у добровільному обранні до незаконного органу влади створеному на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

Фактичні обставини кримінального правопорушення

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року змінено назву на Україна), Союз Радянських Соціалістичних

Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на Російська Федерація) та ще 49 країн-засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, установлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь-яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18 жовтня 1907 року), яка вступила в дію 26 січня 1910 року, яку 7 березня 1955 року визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканою.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та Російська

Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до ст.ст. 2-3 зазначеного Договору Російська Федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно із статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах

повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно-правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, впливає, що дії РФ на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці та є проведенням підвальної діяльності проти України. Її результатом стала анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно-політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

24 лютого 2022 року о 05 годині Президент Російської Федерації оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні та збройні сили російської федерації, на виконання рішення президента російської федерації, розпочали наступ на територію України, поєднаний із запусками крилатих та балістичних ракет по аеродромах, військових штабах, складах, підрозділах Збройних Сил України та інших військових формуваннях та об'єктах критичної інфраструктури України.

У подальшому Збройними силами РФ, які діяли за наказом керівництва РФ і ЗС РФ, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України, а також підрозділами ЗС та інших військових формувань РФ здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

Того ж дня, Указом Президента України Володимира Зеленського № 64/2022, у зв'язку із військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини 1 статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан на всій території України з 05 год. 30 хв., який набув чинності з дня його опублікування 24.02.2022.

В подальшому, 24.02.2022 військовослужбовці збройних сил російської федерації (далі за текстом - рф), в ході здійснення активних наступальних дій на суверенну територію України, окупували окремі населені пункти та райони Запорізької області. Зокрема під окупацією опинилось місто Мелітополь разом із державними органами, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями, іншими об'єктами суверенної держави України. Наприкінці лютого - початку квітня 2022 року на вказаних територіях рф створено підконтрольні окупаційні адміністрації та органи, у тому числі так звану «Администрация Запорожской области», що узурпувала виконання владних, адміністративних повноважень та розпочали виконувати властиві органам державної влади та органам місцевого самоврядування функції, з метою подальшого утримання адміністративно-політичного контролю на захопленій військовим шляхом території міста та реалізації всіх узурпованих владних повноважень.

Надалі, з метою анексії рф окупованих територій Запорізької області у період з 23 по 27 вересня 2022 року окупаційною владою, за військової підтримки збройних сил російської федерації, проведено фіктивний референдум про проголошення незалежності та приєднання Запорізької області до складу російської федерації. У зв'язку з викладеним, президентом рф видано указ «О признании Запорожской области» № 685 від 29.09.2023, відповідно до якого російська федерація визнала суверенітет та незалежність Запорізької області. 04.10.2022 рада федерації рф схвалила конституційний закон про вхід до складу держави-агресора чотирьох нових регіонів, в тому числі Запорізької області.

Відповідно до Наказу Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України від 22.12.2022 № 309 «Про затвердження Переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією» (зі змінами), до тимчасово окупованих Російською Федерацією територій України у Запорізькій області відноситься Мелітопольська міська територіальна громада з 25.02.2022

Досудовим розслідуванням встановлено, що Плакун Віталій Петрович, будучи громадянином України та фактичним власником і керівником ТОВ «Мелітопольський завод турбокомпресорів» (код ЄДРПОУ 34667488, зареєстроване 11.10.2006 та фактично здійснювало господарську діяльність за адресою: Запорізька обл., м. Мелітополь, вул. Каховське Шосе, 3/7), на початку березня 2022 року, перебуваючи на підконтрольній Уряду України території держави, усвідомлюючи здійснення відкритої російської агресії та встановлення окупаційною адміністрацією рф повного контролю над Мелітопольським районом Запорізької області, в тому числі і містом Мелітополь, де зареєстровано та фактично знаходиться підконтрольний йому вказаний суб'єкт підприємницької діяльності та його виробничі потужності, керуючись своїми особистими корисливими мотивами з метою продовження здійснення фінансово-господарської діяльності зазначеного вище суб'єкта господарювання у взаємодії з незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора.

При цьому, Плакун В.П. усвідомлюючи, що здійснювати вказану господарську діяльність він зможе лише у взаємодії з незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора, що, в свою чергу, призведе до необхідності перереєстрації суб'єкта господарювання ТОВ «Мелітопольський завод турбокомпресорів» або створення нового у відповідності до законодавства рф, подальшої сплати податків до бюджету рф та постачання товарів на її територію, тобто свідчитиме про реалізацію і підтримку ними рішень і дій держави-агресора та окупаційної адміністрації держави-агресора.

Також, Плакун В.П. достовірно усвідомлював, що здійснення співпраці з державою-агресором, реалізація рішень окупаційної влади та держави-агресора, зокрема ведення вищевказаної господарської діяльності призведе до суспільно-небезпечних наслідків та завдання шкоди Україні.

Таким чином, у невстановлений досудовим розслідуванням час, у Плакун В.П. виник умисел на проведення господарської діяльності у взаємодії з незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території.

На виконання свого злочинного умислу, Плакун В.П. у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 17.11.2022 після окупації м. Мелітополь отримав громадянство рф і налагодив стійкі робочі та ідеологічні зв'язки з представниками місцевої окупаційної адміністрації рф, та іншими невстановленими на даний час досудовим розслідуванням особами після чого 29.08.2023 організував здійснення реєстрації підприємства ООО «Мелітопольский завод турбокомпресоров» (ОГРНИП 1229000006070, ИНН 900100201629, реєстратор – «Межрайонная инспекция Федеральной налоговой службы №1 по Запорожской области»), яке фактично створено за місцем здійснення господарської діяльності, на потужностях та за аналогічними до ТОВ «Мелітопольський завод турбокомпресоров» напрямками діяльності (КВЕД).

Основними видами діяльності вказаних суб'єктів господарювання є: виробництво двигунів і турбін, крім авіаційних, автотранспортних і мотоциклетних двигунів, оброблення металів та нанесення покриття на метали, ремонт і технічне обслуговування машин і устаткування промислового призначення. Виробничі потужності, офісні та складські приміщення, на яких впроваджена господарська діяльність, знаходяться на тимчасово окупованій державою-агресором рф території Мелітопольського району Запорізької області.

Для реалізації свого злочинного умислу, починаючи з 29.08.2023 Плакун В.П., керуючись корисливими мотивами, у взаємодії з державою агресором та окупаційною владою держави – агресора, знаходячись на підконтрольній українській владі території, здійснює організацію та контроль господарської діяльності ООО «Мелітопольский завод турбокомпресоров» на окупованих російською федерацією територіях Запорізької, Херсонської, Донецької областей та на території окупованої Автономної Республіки Крим, що полягала зокрема у забезпеченні держави-агресора та окупаційної адміністрації держави-агресора продовольчими товарами, наданням логістичних послуг та здачі в оренду складських приміщень для потреб окупаційної адміністрації держави-агресора на території окупованої Запорізької області, тобто фактично продовжує здійснювати господарську діяльність у взаємодії з незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора. Тим саме, зазначений суб'єкт господарювання, своєю системною виробничою, та іншою діяльністю, що проводилась в умовах юрисдикції окупаційної влади, забезпечував виробничу та інфраструктурну політику держави-агресора на захоплених територіях, направлену, у свою чергу, на проросійське переорієнтування економіки регіону.

Крім того, для забезпечення безперешкодної та повноцінної діяльності ООО «Мелітопольский завод турбокомпресоров» на окупованих територіях України, Плакун В.П., усвідомлюючи злочинний характер своїх дій, забезпечив підтримку рішень окупаційної адміністрації держави-агресора зареєструвавши ООО «Мелітопольский завод турбокомпресоров» в наступних органах окупаційної влади:

«инспекция федеральной налоговой службы №1 по Запорожской области», «отделение фонда пенсионного и социального страхования российской федерации по Запорожской области», з метою здійснення сплати податків, пенсійних платежів та соціальних страхових внесків на користь окупаційної адміністрації держави-агресора, передаючи таким чином на їх користь грошові активи, що використовуються для забезпечення функціонування останніх.

Таким чином, громадянин України Плакун Віталій Петрович, за викладених вище обставин обґрунтовано підозрюється у провадженні господарської діяльності у взаємодії з незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 4 ст. 111-1 КК України

Крім того, досудовим розслідуванням встановлено, що Плакун Віталій Петрович, будучи громадянином України, діючи умисно, на початку березня 2022 року, перебуваючи на підконтрольній Уряду України території держави, у м. Мелітополь, усвідомлюючи здійснення відкритої російської агресії та встановлення окупаційною адміністрацією рф повного контролю над Мелітопольським районом Запорізької області, в тому числі і містом Мелітополь, керуючись своїми особистими корисливими мотивами, діючи умисно, усвідомлюючи протиправний характер своїх дій, не пізніше 08.09.2023 (точна дата досудовим розслідуванням не встановлена) добровільно прийняв участь у виборах в депутати до так званого «Мелітопольського городского совета депутатов первого созыва».

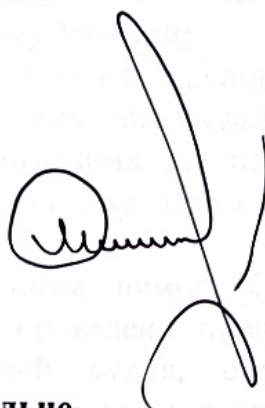
В подальшому, за результатами виборів в депутати до так званого «Мелітопольського городского совета депутатов первого созыва», за рішенням так званої «Территориальная избирательная комиссия № 2» не пізніше 12.09.2023 (точна дата досудовим розслідуванням не встановлена) обраний депутатом так званого «Мелітопольського городского совета депутатов первого созыва».

Після цього, Плакун В.П., будучи обраним депутатом, діючи умисно, у досудовим розслідуванням не встановленому місці, усвідомлюючи протиправний характер своїх умисних дій, направлених на вчинення злочинів проти основ національної безпеки України та бажаючи настання суспільно-небезпечних наслідків, переслідуючи злочинні наміри та цілі, підготував письмову заяву щодо визначення його членом «Постоянной комиссии по финансам и бюджету, социально-экономическому развитию, инвестиционной и внешнеэкономической деятельности, предпринимательству и торговле» та прийняв участь в голосуванні так званого «Мелітопольського городского совета депутатов первого созыва» щодо затвердження кількісного складу та персонального складу постійних комісій, в результаті чого відповідно до рішення так званого «Мелітопольського городского совета депутатов первого созыва» від 27.09.2023 №15 «Об утверждении председателей постоянных комиссий Мелітопольського городского

совета депутатов первого созыва и персонального состава постоянных комиссий Мелитопольского городского совета депутатов первого созыва», Плакун В.П. затверджений членом так званої «Постоянной комиссии по финансам и бюджету, социально-экономическому развитию, инвестиционной и внешнеэкономической деятельности, предпринимательству и торговле».

Таким чином, Плакун Віталій Петрович, підозрюється у добровільному обранні громадянином України до незаконних органів влади створених на тимчасово окупованій території, тобто кримінальне правопорушення, передбачене ч. 5 ст. 111-1 КК України.

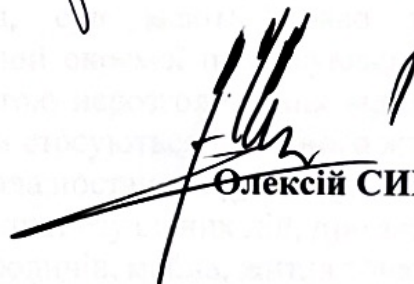
Слідчий слідчого управління
Головного управління СБ України
у м. Києві та Київській області
капітан

Олександр МАЙБОРОДА

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор, який здійснює процесуальне
керівництво у кримінальному провадженні
прокурор Київської міської прокуратури

Олексій СИБІРЯКОВ

Про підозру мені повідомлено та письмове повідомлення про підозру
від «___» _____ 2024 року отримав
о «___» год. «___» хвилин «___» _____ 2024 року

На підставі статті 276 Кримінального процесуального кодексу України підозрюваному невідкладно повідомлені та детально роз'яснені його права, як підозрюваного, передбачені статтею 42 Кримінального процесуального кодексу України, а саме:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені Кримінальним процесуальним кодексом України, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту – мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених Кримінальним

процесуальним кодексом України та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 Кримінального процесуального кодексу України;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з дотриманням вимог Кримінального процесуального кодексу України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 Кримінального процесуального кодексу України, та вимагати відкриття матеріалів, згідно зі статтею 290 Кримінального процесуального кодексу України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому Кримінальним процесуальним кодексом України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

- 1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;
- 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;
- 3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Про підозру мені повідомлено, копія повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного мені повідомлені та детально роз'яснені.

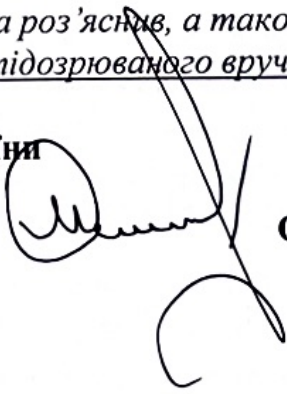
Підозрюваний _____ (_____)

Захисник _____ (_____)

« ____ » годин « ____ » хвилин « ____ » _____ 2024 року.

*Повідомлення про підозру здійснив,
письмове повідомлення про підозру вручив,
права підозрюваному повідомив та роз'яснив, а також
пам'ятку про процесуальні права підозрюваного вручив:*

**Слідчий слідчого управління
Головного управління СБ України
у м. Києві та Київській області
капітан**

Олександр МАЙБОРОДА